

אשכולות פואטיקה

כתב העת

גיליון 7 א' אפריל 2024 | ניסן התשפ"ד

אשכולות
פואטיקה

שירה עברית לעם

חג פסח, התשפ"ד

יקרים ויקרות,

יום יומיים וחלקם מתוך רוח התקופה. שירה היא דרך להתמודד, לחזק, לאפשר לבטא, לדלות מנבכי נפשינו את שרצינו לומר.

תודה רבה לכל מי ששלחו שירים, לכתב עת מיוחד זה. תודה מיוחדת לחברי מערכת 'אשכולות פואטיקה - כתב העת': נופר בר, רם הרשטין, ציפי שחרור, תמרה אור, איציק רייכר, אתי אדווה צדוק, נילי קלינגר ושי מדמון

חג מיוחד וקריאה משמעותית,

שוקי גוטמן,

אשכולות פואטיקה'

[/https://eshkolot-poetica.co.il](https://eshkolot-poetica.co.il)

נרגשים להביא בפניכם את הגיליון השביעי של כתב העת 'אשכולות פואטיקה', הרואה אור בתקופה מיוחדת במדינת ישראל, תקופה שאין מילים שיתארו ויש כל הרבה מילים שיתארו.

הלב מתקשה לומר חג שמח, הראש מבין שחשוב. בעת הזו מילים מקבלות משמעויות אחרות. המילים השגרתיות של החג מתחלפות במילים שנכנסו לחיינו בחצי השנה האחרונה. בהתחלה היו האימה, ההפתעה, ההלם והאחריות. ואז נכסו לחיינו הביטויים 'ביחד ננצח', נמוטט, מילואימניקים, חטופים, עסקה, הותר לפרסום.

ואז התחילו להתערבב גם המילים: שבים משבי, ושוב אחריות, וחרדה, וחרדה מטילים, ממחבלים, מההווה, מהעתיד. וגם פוסט טראומה, והאירוע הקשה ביותר בתולדות מדינת ישראל מאז השואה. ועדיין בקול ענות קצת פחות חזקה 'ביחד ננצח' ומתגנבות מילות השאלה 'ביחד?' תהיה עסקה? אפשר לנסוע לחו"ל?

ההבנה שקיימים כאן צבעים רבים ולא ניתן להמשיך הרבה זמן לשהות בשחור ובלבן. וביחד עם הכאב, היגון והייאוש לומר גם תקווה, אמונה וחידוש.

גיליון זה של כתב העת של אשכולות פואטיקה מביא את קולות הפחד, חרדה, פרידה, חלקם

משתתפי כתב העת

מאיה מנדלוביץ'	אברהם (רמי) ישראלי	אסתר קאפח
מולי פלג	אבישי דדון - רוזה	ציפי שחרור
מירה קדוש	אור יאיר שאולוב	אסתי טל
מיקי אלטמן	אורון יהלום	אפי הלפרין
מירה שליש	ורדה שפין גרוס	אריק וידר
מירה הרשקו רביב	אורית שגיא	אשר גל
מלכה אורמן	אייל מויאל	אשר וינשטיין
נגה גולדבלט	איילת בטיסט	בת חן שניידר
נגה אורנשטיין סולודר	אורית סרן	גילת עירון-בהר
נגה שגב	איציק מורדוב	גיל שרון ראובני
מרים בן עמוס	איציק רייכר	גלי כרמלי
נהיר ליבי	איריס שני	דוד בק
נועם מאיר שדות	איריס שפירא ילון	גל שריג
נעמי מנדלבאום	אלי פוקס	דנה שניצר משיח
נורית יעקבס צדרבוים	אלעזר פינקוביץ	אדרי פינבלט
ניק קושניק	אלעזר קווין	דפנה גוטמן
	אנאבל אדאמסקי	דרור אריה
	אמירה לידר/אמי	הלל חפץ
	אסתי קושמרו-אברהם	ורד שם טוב
	תמרה אור	ורד סער
	מיכאל זץ	ורדה אליעזר
	מאיר עובדיה	חגי קמרט

חרדה / אסתר קאפח

נפגשנו במוזאון
פניתי לנשקה
קפצה כנשוכת נחש
והתרסקה.
חרדה.

במועדון שמחתי
לפגש בשינה
צעדתי אליה
היא נסוגה אחורה.
חרדה.

עת שירה על היים
עמדה על הסף,
מסכה על האף,
מסכה יינה,
ערכה שלחנה.
חרדה.

פסגותיי . תהומותיי/

ציפי שחרור

אני מאזינה למדרג כפות רגליו הכבדות
וכל פחדי נעורים באחת.
כשודד ים הוא יפלוש לספינתו,
אני מנחשת סופה - נדנדת זמן עולה מן
הירכתיים.
מטפסת אל הספון מעפילה אל התרנים.
אני ממהרת להברים את מנעולי הרוח.
להגיף את סורגי הגוף
מפני פלגותיו. פרשיו. מפאת פסגותי.
תהומותי.

בלילה/ אסתי טל

לילה לילה בעצימת העין לפני השנה,
אני מבקשת אותך,
בוא תספר לי שאתה לא לבד,
שיש אתך רק עוד חבר אחד – לפחות.
שאתה במקום אחר שגם בו, אולי, כף
לחיות?

כל לילה אני בצפייה דרוכה,
לילה אחר לילה, ושוב...
נותר לייחל, ונותר להתפלל,
מול הריק, חסר האזנים והרחוק שהולך
וגדל.

ואתה שאתה רק שלי עד ליומי האחרון,
ישן שנת ישרים בארון.

ואני מבקשת
לחלם אותך
לנהל שיחה,
כתמזל שלשום, כאלו לא ארע דבר,
כאלו ארון העץ הוא חלום בלהה
שלא היה, שלא קרה.

לא יכול להיות שאתה אינך פה אתי,
ששוב חיוכה לא מנצנץ בעיניך הכחלות,
לא יכול להיות.

אני מבקשת, אנא בוא אל חלומי,
ולו רק לרגע חולף של שיח.
אל תבטיח,
רק בוא.

ואלה שמות / אפי הלפרין

אלהים, אגא עשה שלמכלול
התמרונים המתבצעים כעת ברצועה
'קראו בשם "מלחמת עזה" ולא "מלחמת
עזה הראשונה".

* / אריק וידר

אולי זה רק השקט לפני הסערה
או שמא הפחד המזין את השתיקה.
האם יש משהו מאחורי קלפה חלולה?
מחשבה יוצרת מציאות ואולי מציאות
גוררת מחשבה.

אולי זהו חסר אונים,
מגוף שבוגד.
מאב מתכנס לעצמו לעת זקנה.
מעולות חיים.
מאי צדק לאהובים.

דוד נלכד בזקנתו/ אשר גל

וְכֵן חֲכָמְתוֹ
כּוֹחַ כְּסָף כְּבוֹד
מְרֻכָּבוֹת
אֵין בָּהֶם לְסֵלֶק
רוּחוֹת שְׂדִים
מִמַּטַּת חֲלִיוֹ.
אֶל חוֹמוֹת הָעִיר
נִמְלֵט
חֲרָבוֹ עַל יָרְכוֹ
בְּלִילוֹת הַקָּר .

בְּדִידוֹת/ אֲשֶׁר וַיִּנְשֹׁטִיין

עֲרָפְלִים

דִּינָם אֵינוֹ

נְחָרֵץ מְרַאֵשׁ

וְהֵלֶךְ הַצֹּעֵד בֵּינָם

עַל מְדַרְכֹּת רִיקוֹת

בְּוַדָּד

כְּכֹכְבִים נֶעְלָמִים

הַרְחֵק לְמַעַלָּה

עֲרָפְלִים

דִּינָם אֵינוֹ

נְחָרֵץ מְרַאֵשׁ

וְדִין הֵהֱלֵךְ

נִגְזַר מִזְמַן

וּבֵין הָעֲרָפְלִים

בְּלֹא מוֹבָן –

צֹעֵד אֶל גֹּרְלוֹ.

לקפוץ ראש עם כיסוי עיניים/ בת חן שניידר

עד לקצות העצבים
דחוס לי פים חדשות במורד הבריח

ראיתי חתול רחוב
קופץ בין גגות
גם אני רוצה לחקר עולם
כמו מי שמאמין שיש לו תשע נשמות

במנהרת הזמן / גילת עירון-בהר

אתמול הייתי ילדה אבודה
היום אני עובדת חרדה
מסר אהיה סימן שאלה ונקדה.

יום העצמאות 2023 /

גיל שרון ראובני

המבט הסורק את עיני וגופי,
של גבר מזדמן הבא מולי,
נדמה כשפוד החודר בשר טרי
במרינדה ריחנית
נאפה לאטו על גחלים,
מעלה ריר בפיות הסועדים,
כמה טעים.
ואני בשר חשוף לעיני כל-
מקפידה להסתכל ישר,
ולא לעיניו החומדות
ולנשם..
רק לנשם.

* / גלי כרמלי

תמרור נצב בקצה הרחוב הצר.

בין עץ התות

לעץ האיקליפטוס הזקן

טביעת רגלך

כעלה מצהיב

דמותך הולכת וקטנה

אני רצה רק עד

קיר לבנים עירם כמו פחד

* / דוד בק

כמה רוֹנְדִּלים נַעֲשֶׂה
לַעֲתִים
כְּדִי לֹא לַעֲמֹד מוֹל תְּחוּשֶׁת פְּגִימוֹת שְׂרוּשָׁה
אֶל מוֹל בְּקֶשֶׁת רְאוּנִי גַא
אוּ דְרִישֶׁת תַּפְסִיקוּ כְּבָר לְהִסְתַּכֵּל עָלַי, כָּכָה

מוֹל הַיִּלְדָּה שְׁלֹא הִכִּינָה שְׁעוּרִים
אוּ יָד שְׁלֹא הוֹנְחָה
אוּ יָד שְׁנַחֲתָה
וְכַבְּשָׁה

נָרִים קוֹל
נִבְרָא דְמוֹיּוֹת וְחִיּוּכִים
נִשְׁבֹּר, נִנְטָשׁ אוּ נִתְבַּדַּח

וְהַיִּלְדִּי שְׁאֵר לְבַד
כְּמוֹ אַז

הפתק/ גל שריג

מִצְאֵתִי אֶת הַפֶּתֶק שֶׁהִשְׁאֲרֵת עַל הַמְקַרֵּר
אֶתְמוּל אַחֲרֵי שֶׁרַבְתֶּם וּבְרַחֲתֵתְךָ כָּךְ מֵהָר
כּוֹס קֶפֶה וְשִׁנֵּי בִיסקוויטִים וְאֲנִי כְּבֵר בְּרַחֲוֹב
מִסְתַּוְּבֵב סֶהרֹרִי, לֹא יוֹדַע מָה לַחֲשֹׁב

נוֹסַע כְּמוֹ פֶּרֶשׁ עַל סוֹס וְהוּא לֹא לֵבֵן בְּכָלֵל
וְאִין אֶף נִסִּיכָה שֶׁמְחַכָּה לִי, מִצֵּב מִמַּשׁ אֲמַלֵּל
אֲנִי יוֹדַע אֶת כָּל מָה שֶׁעָשָׂה לְךָ וְכִמָּה הוּא
עֲלוֹב
וְאִיךָ הוּא לֹא שׁוֹה אֹתְךָ, רַק אֵל תַּחֲזְרֵי אֵלָיו
שׁוֹב

צִלְצוּל הַטֵּלְפֹּן הַעִיר אֹתִי מֵהַזְזִיזוֹת
הַבּוֹס הַמִּתְחַשֵּׁב שׁוֹאֵל אִם שׁוֹב קִבְלֵת מִכּוֹת
צֶעֶק עָלַי חֲצִי דִקָּה פְתָאוֹם הוּא הַשְּׁתַתֵּק
הַמִּזְכִּירָה בְּרַקַּע בְּקִשָּׁה שֶׁיִּנְתֵּק

עֵינַיִם פְּעוּרוֹת וְנִשְׁיֵמָה שֶׁהִסְתִּימָה
לְפָחוֹת לֹא אֲמַרְתֵּ לּוֹ כֵּן, שֶׁיִּרְקֵב הַבְּהֵמָה

סִינּוֹת מִשְׁטָרָה, אֲמִבּוֹלִנְסִים, סִקְרָנִים
כָּלֵם מִסְבִּיב לְבֵית וְאֶת לֵבֵד בְּפָנִים
שֶׁכּוֹבָה עַל הַרְצָפָה, מִלֵּא אָדָם סְבִיבֵךְ
חֲבֵל שֶׁלֹּא הֵייתִי אֶתְמוּל כָּאֵן בְּשִׁבְלֵךְ

הֵם חִקְרוּ אֹתִי שְׁעוֹת הָרִי יוֹדַעְתִּי אֶת הַפֵּל
גַּם הִיא סִפְרָה כְּשֶׁעוֹד יְכַלֵּה וּבְכַתָּה
לְפָרוֹטוֹקוּל

בֵּין בְּדִיחָה לְכּוֹס קֶפֶה אוֹלֵי הֵם עֲצוּבִים
כִּי אֶת זֶה יְכַלּוּ לְמַנַּע, חֲבוּרָה שֶׁל אֶפְסִים

עֵינַיִם פְּעוּרוֹת וְנִשְׁיֵמָה שֶׁהִסְתִּימָה
לְפָחוֹת לֹא אֲמַרְתֵּ לּוֹ כֵּן, שֶׁיִּרְקֵב הַבְּהֵמָה

למחוק זיכרון / אדרי פינבלט

אָפּשֶׁר לְמַחֵק כְּמַעַט הַכֹּל
אָפּשֶׁר לְמַחֵק
קִשְׁקוּשׁ שֶׁל יֶלֶד עַל אֲרוֹן
אָפּשֶׁר לְמַחֵק כְּמַעַט הַכֹּל
צִיּוֹר עַל קִנְבֵּס לְבָן שֶׁצִּיּוֹר בְּכִשְׁרוֹן
הַכֹּל אָפּשֶׁר לְמַחֵק כְּמַעַט
גַּם שִׁיר כְּתוּב בְּעֵט אוֹ עֶפְרוֹן
אָבֵל אִי אָפּשֶׁר
פְּשׁוּט אִי אָפּשֶׁר
לְמַחֵק מֵהֵלֶב זִכְרוֹן

מסתירה/ דפנה גוטמן

הסטת המבטים
מהורי המתכלים
הרגשת אין האונים
לא כה להפרד מן הסיים

חרדה מן הסוף
איה יגיע ויקטף
זכרון היסורים
שעברו על ההורים

מסתירה את הפחדים
המקננים בי שם בפנים
מתחת לקליפת הפנים
חשכת צלמות ואימים

חרדה מן הסוף
איה יגיע ויקטף
זכרון היסורים
שעברו על ההורים

מסירה את המסכות
מעל עיני המכסות
לרונה הן פקוחות
מסרבות לראות

פחד/ דרור אריה

עולם שהכל בו זניח
שלנצח אין בו סוף
הזמן הוא רק תכסיס
והחמר הוא נוף

מה אתה מתרגש
דבר, אל תפחד
אל תחשש מאף אחד
משום דבר

פחד קהל
חרדת בצועים
הלב מפמפם
את הלחץ בפנים

אני מפחד,
אני מפחד להגיע לגיל מבגר,
ולדעת שלא עשיתי דבר
שלא שניתי דבר בעולם הזה
הקר והמנכר
האכזר, המיתר

פְּעִימוֹת חַיִּי/ הַלֵּל חַפֵּץ

בִּינֹת מִסְתַּרִי לְבִי פֹעֲמִים חַיִּי
חֲדָרִים חֲדָרִים יִפְעֲמוּ בִּי זִיכְרוֹנוֹת
יֵשׁ וְחֲדָרִי יִפְעֲמוּ כִּי לְעֵינַי כָּל
וְיֵשׁ שְׂפָעִימָתָם בְּכַחַשׁ תְּוֹסֵתֵר לְעַד

בְּמִסְתַּרִי לְבִי תִשְׁכֹּן רוּחִי בְּדָד
יֵשׁ שְׂתַעֲטֵפְנִי וְאַף תִּשְׁכִּין רוּחִי בְּכֶם
וְיֵשׁ וְתִבְדֹּדְנִי בִּינֹת מַחְסוֹם וְדָקֵר
תִּנְדֹּד לֵה כִּי, בִּינֹת מְצִיאֹת וְזִכָּר

בִּינֹת מִסְתַּרִי לְבִי חֲצוּיִים חַיִּי לְעַד
חֲדָרִי חֲדָרִים שְׁנֶאֱטָמוּ מִפַּחַד הַמַּבֵּט
וְרוּחִי שְׁלֵא תִהְיֶין לְמִסְדְּרוֹנוֹת הַדַּחֵק, בִּי
בְּמִסְתַּרִי לִיבִי, אֶפְקִיד רוּחִי וּפְעִימוֹת חַיִּי

רק שלא אהיה / ורד שם טוב

כגזע חלולה

כענף כפופה

כפרי שיבש תלויה

בר

כשמט

אבקש לשקע

ולא אהיה

מחבואים/ ורד סער

אָני שׁוֹמֵעַת עַל אָנָשִׁים
שֶׁהִתְחַבְּאוּ בְּמִכּוֹלֵת אִשְׁפָּה
שֶׁחֲפְרוּ בֹרוֹת וְהִתְחַבְּאוּ מִתַּחַת לְשִׁיחִים
שֶׁשָּׁתְקוּ שְׁעוֹת בְּתֵאֵי שְׂרוּתִים
שֶׁרְצוּ קִילוֹמֶטְרִים,
שֶׁחֲטְפוּ כְּדוּרִים
וְאָנִי מִסְתַּוְּבָת בְּבֵית
וּמִשְׁחֻקֵּת עִם עֲצָמֵי מִחְבּוּאִים
וְאֵז אָנִי שׁוֹמֵעַת קוֹל פְּנִימִי
"אֵת לֹא כְּזוֹ גְבוּרָה
אֵת לֹא תִשְׁרְדִי"

זְהִירוֹת/ ורדה אליעזר

כְּשֶׁרַק הַמְּלִים מְדַבְּרוֹת אֶתְךָ
וּבְלַחֵשׁ אֲמֵרוֹת לְךָ תִּרְאִי
תִּרְאִי אֵיךְ הַפַּחַד מְנִיעַ
אֶת הָאֵין שֶׁיִּקְרַב וְיִהְיֶה
תִּרְאִי תִרְאִי אֵיךְ רַק
בְּחֹשֶׁךְ הֵם מְעִיזִים
לְהַקְשִׁיב לְמִלּוֹתֵיהֶם
תִּרְאִי תִרְאִי
תִּרְאִי מִפְּנֵיהֶם.
אֶל מִלּוֹתֶיךָ אֵין לֵב שֶׁיִּקְשִׁיב.

* / חגי קמרט

על מה יפית ארץ נוי?
כי השחיתו שריה,
הלמו בך שוק על ירך
ותמלטי מחריצי ברזל
להציל שרידיך.

שם מעבר ליפי אדמתך ושמיך
תהום נפעה
וכרעד רגליך
גועשת רוחשת בתפת להבה.

ואין תזוזה ואין חמלה ואין תושיה ואין
תקומה
אי שם חלקת אדמה יבשה חרבה אולי זאת
לך תהיה ירשה.

בשדותיך
עוד שושן פורח עוד מרים
היסמין
והאזיר חונק מעליך
לשוא חמצן ושמי תכלת
אנה תלכי ארץ אהובה
לשוא תזעקי
האם שק עפר על כתפך עוד תשאיי...

הפחד נבהל/

אברהם (רמי) ישראלי

הסתכל הפחד במראה ונבהל
הוא נראה זנועה. לזאת לא צפה
תמיד היה בשליטה ובמנהל
וקעת, לרגע, הבעת אותו רפה

רץ מהר לשפר תדמית
רק כדי שלא יבהל שנית
את עצמו לא רצה להמית
ומימיו לא השתמש באפור ובתענית.

קצת צבע ללחיי החירות
מסרק העביר בשערו הדליל
שפור מראה לעצמו במהירות
יש עוד עבודה היום בגליל.

בלבו נשבע, נדר נדר
לא להסתכל שוב בראי
פעם בחיים מספיק הסדר
להבא יהיה יותר פראי.

מנהל חרדה / אבישי דדון-רווה

משנע בשר מאתר לאתר
אל חללי עבודה ממוזגים
בהם מוחות מומתים
מקיזים רעיונות בקצב סביר.

זו לא קריירה אבל יש פרנסה.
תמיד יהיה לי בשר מקלקל
ותמיד ימצא עוד מנוול
שיעשה עליו קפה מהירה.

ילד זהיר/ אור יאיר שאולוב

התקתוק של השעון תמיד הלחיץ אותי
מתקרב הרגע שישבר לי הלב
יצירת קרמיקה שמחכה להסדק
סימנים אפלים
הקשה בעץ
דפיקות של אמונות תפלות
אני הולך ומכבה את הפצצות אחת אחרי
השניה
מנטרל
את הלב
המח
הזכרון
אני שונא לפני שאני אוהב
מחליף תחנה לפני שאני חושב
שוכח לפני שאני זוכר

הדפיקות נתנו את המקצב
התקתוקים הזרימו את הדם
הנקישות נצחו על המגינה
ועכשו
רק שקט
צפיה לפיצוץ שלא יגיע לעולם

שְׁקוּף עֶרְפִי / אורון יהלום

הַלִּילָה בְּעֵר כְּמוֹ צֶמַח מְשֻׁגָּע
בְּכֶרֶסֶא הַמְעֻשָּׁנֶת בְּרֹאשׁ כֶּהָה
דוֹעַף וְנִדְלָק שְׂדֵה הַקֶּרַח אֲסִיבֵל
דִּיגִים זֹרְקִים חֲכוֹתֵיהֶם פְּנִימָה

מִי טוֹמֵן יְדוֹ עֵכָשׁוּ
עֵדִין עוֹמֵד בְּשִׁמְשׁ
קוֹפֵחַ, קוֹפֵא וְשֵׁב לְזוֹז
יִצְבְּתִי אֶרֶץ רוֹעֵדֶת
בְּכִמָּה מִלִּיגָרִם שְׁמַיִם

עִם רוּבָה בְּמַגְדֵּל הַפְּעֵמוֹן
כָּל נוֹרָה נִרְאִית כְּשִׁמְשׁ
הַפְּגִזִים נוֹרוֹ מִהַקְּנָה כָּלֵם
אִישׁ הַעֲצָמוֹת אַחַז חֲזַק בְּרִשְׁתּוֹ
גַּם כְּשֶׁבָּאָה הָאֵשׁ וְאָכְלָה אוֹתָם

הָלוֹ אֲבָא
הָלוֹ אֲבָא
צְרִיף לַחֲרֹשׁ אֶת הַשְּׂדוֹת שְׁלֶךְ
בְּקִצִיר

**** / ורדה שפין גרוס

ב"בית ההבראה" הארזית שלך פתוחה –
משקפים, ממחטה, כוס לתותבות, טריקו
לבנות, תחתוני משי – ולא געלת
כבר לא פחדת שישבא ויקח
היית שקטה
הפכת לכלי ריק, לחלילת עינים
והארזית חשופה
נדמו המלחמות עם עצמך ועם הירק הזה..

בכל פעם שהירק נכנס אליך הביתה
וגנב לך מכנסים קצרים, גופיה, תחתונים,
או החליף אותם באחרים –
החלפת צילינדר בעינים יוקדות
היה לך אסוף של ברגים, מסמרים,
מפתחות, צילינדרים ולשר טכני
ארבעה חדרים, סלון מלא קרטונים
וחדר נעורי געול בדלת וסורגים לבנים
האם גחך המסגר שבנה לך סורגים
ונעל במיליון מנעולים?
ממה פחדת?

תחת השמש/ אורית שגיא

וזרח השמש על אדמות בארי
שמיני עצרת בחג העברי.

זרח בכפר עזה, ברעים, בשדרות
במסיבת השלום, מעל מדשאות.

אז עלה השטן על אדמות העוטף
ואל מקומו של השמש שואף.

והם בגפם, נסים על נפשם
אין נסים, אין עזרה, לא נבקע להם ים.

כך שעות ארכות, משפחות על טפן.
נטבחו, נחטפו, הפקרו לבדן.

כשהלך לו השמש, קולם כבר נדם
לא יוכל איש דבר- רק הדם, רק הדם ..

שכחה / אייל מויאל

זֹכֵר אֶת גְּבֻעוּלֵי הַיְלָדוֹת
אֶת הַתְּמִימוֹת הַיְחִפָּה
אֶת הַמְּלַחְמָה הַהִיא
אֶת הַבְּדִידוֹת
הַבְּשׁוּרָה.

רְצִיתִי לְשָׁכַח
רְצִיתִי לְזָכֵר
רְצִיתִי לְחַלֵּם
רְצִיתִי הַכֹּל
רְצִיתִי.

הֵם עָזְבוּ הַחֲלוּמוֹת
נֹתְרוּ רַק גְּבֻעוּלֵי חַיִּים
נֹתְרָה חַיִּיךָ יְתוֹם
נֹתְרָה הַשְּׂכָחָה.

בגילי / איילת בטיסט

אֲנָשִׁים בְּגִילִי
לֹא אֲמוּרִים
לְדַמֵּן לְמִי יִגִּידוּ
אִיפֹה וְאֵיךְ
הֵיוּ רוֹצִים לְהִקְבֵּר,
לְתַהוֹת מִי יִהְיֶה זֶה
שְׂתִבְקֶשׁ לְהוֹשִׁיט יָד
וְלִקְחַת מִיְדֵיהֶם
אֶת נֶחֱשׁ הַזְנוּעָה הַמִּתְפַּתֵּל,
לְאַחַז בּוֹ בְּיַד יְצִיבָה,
בְּפָנִים עֲנֻגִיזוֹת -
כָּאלוֹ הֵינּוּ מַחְלִיפִים בֵּינֵינוּ
דָּבַר מֵה טְרִינְוֶאֲלִי,
יוֹמִיּוּמִי,
כְּמוֹ מִפְתָּחוֹת שֶׁל רֶכֶב
שֶׁבִקְשָׁתִי שְׂתִנְיֵעוּ בְּמִקּוּמִי
בְּזִמְנֵן שְׁאֲנִי נִעְדָּרְת
לְתִקּוּפָה אֲרֻכָּה

הפחד לאבד / אורית סרן

ואיה אספר לך כי
מאז ירד אבי לבור
אני חולמת עליו,
על נסיונותי הכושלים
לחלץ אותו מתוכו

בדמיונכם הרב אתם
נחלמים לי כאחד,
ונואשת אני חופרת
באצבעותי באדמה
לשחרר אתכם

עכשו כשאתה
כואב וחולה,
אני מפחדת שאף
אתה לפתע תעלם

תבטיח אהובי
שלא תתן לאלהים
לבגד בי שוב

פלינדרום - אחרי המבול/

איציק מורדוב

חזר מתיבת נח ויבקה קהוזה

וניעור מבלהות והלב מר

ועינו הזו הפכה בוחנת בית מרזח

הד הכשלון/ איציק רייכר

בנפתולי שלטון

בגבולות וערף

מהדהד האסון

כרעם בחרף

נזעקים אזרחים

נכשלים המושלים

עֵקְבוֹת / אִירִיס שְׁנִי

"היופי אינו אלא תחילתו של פחד"
(קאריל צ'רצ'יל, "בוץ")

קל ההדים והלחישות
על אדמת הדבש הגרגרית ועל אגרופי
הבזלת
נועדו להותיר בנו סימנים של בגרות
מהרהור להרהור.
ואהבנו
עד מרחבי האינסוף
בטרם נמחינו בידי תנועות הרוח.
קראתי פעם מחזה ובו נכתב,
"היפי אינו אלא תחלתו של פחד".
כן, היה יפי בזהב ובאפר שחלחלו
בין בשר לתהום,
אבל שכחנו את הפחד
שהתגנב ספוג בצ' במעליהן של
ארבע עינים.

היאוש
בין הפאן לבין השם,
והידיעה
שקעולם לא נצליח להתעלות
מעל האהבה –
היו חזקים מכל השאר.
פרות אנדרכת נשרו מעלינו
מרירים מתמיד,
עדים אלמים למתרחש.

כשאת פוגשת דוב ברחוב/

איריס שפירא ילון

טורף רעב לוחץ על צנארה,
תוקף חזק ולא חושב
ולא עוזב.
ואת פתאום מטלת
עירמה על אדמה
כאבן בסמטת רחוב
ורק כאב ורק כאב ורק כאב,
צביטת בדידות בחשכה העצומה.

זכרי להשאר דמומה,
האטי נשימה. אינה אשמה.
זכרי מי את, תמימה.
נסי לא להראות לו
פיצד קורעת האימה
בבשרך הרך.
אל תברחי
אל תצרחי, עצמי
עינים ונסי –

בתוך החנק בגרון,
הענרון, הקפאון, החדלון –
נסי רגע לשוב,
נסי לראות ולדמין
שבקרוב הסוף.
הוא יעזב
האחיזה, הדב.

הוא יתפרק ממך,
יקום וישליכה.
ואז ילה.

ישוב ליער עזאזל.

דאגתי החדשה / אלי פוקס

אני מרגיש אותה בבטן. חמה
דאגתי החדשה
החרף נכנס אלי לחדר
לא ישנתי כל הלילה
התהפכה לי במטה

החזאים דואגים רק לכנרת
אני דואג גם בגללה
נראה שהפעם היא נשארת
דאגות מסוגה
לא נשארות לבד

אני מרגיש אותה בבטן. חדה
דאגתי החדשה
החרף נכנס אלי בשקט, מתחת לשמיכה
לא ישנתי כל הלילה
היא נשארה ערה

מעבר שמונה/ אלעזר פינקוביץ

עובדת סוציאלית למעבר שמונה

עובדת סוציאלית למעבר שמונה

בין הקמחים לשמורים

גבר בשנות הארבעים

שעון על עגלת סופר

בוקה בכי תמרוזים

בדרך אל החושך / אלעזר קווין

כל שבת אחר הצהרים אני נפלט ממטתי
כמו דג שנשלף מהמים
בהלוק אטי
כמו דג שנשלף מהמים
אני נפלט ממטתי כל שבת אחר הצהרים

על השלחן העופות והדגים
יין אדם נמזג
למלאכים
יין אדם נמזג
על השלחן העופות והדגים

ובדרך הקצרה ביותר אל החשך
סכין מונפת לשמים
דם נספג באדמה
והשמש הגזועת
אל הים
שוקעת

אמור לי מפני מה אתה מתיירא/ אנאבל אדמסקי

ואמר לך מי אתה
אולי כך אוכל לרקם הסֵבֵר להתוות
פֶּשֶׁר
לעינים הפקוחות לרוחה
חיץ למחזות בלכה
חיץ לקולות הפוקדים עליך, מהדקדים
זכר עבר, פוקדים לגור
להעלות באוב דמיונות מלאות
אָשֶׁם ומפצירות בך לשוב
למקום שאינך מוכן אֶפְלוּ להודות בקיומו
עוד
ועוד אתה מתיירא וסוגר המזרזא בחותם
ומתיירא
והיית נותן כל עֲדִיךָ
והיית עוקר כל נימי נפֶשֶׁךָ
אך היראה נותרת
ואתה נתינה.

התקף חרדה/ אמירה לידר/אמי

הרעד הזה הבלתי נשלט
כמו נשר נחת
בבת אחת
מתחת לשמלת הכלה
מתחת לידי הספר
מתחת לכל השכבות של המיק אפ
מתחת למח
בין הבטן ללב
רק הידים מעידות
כל משך הרעידות
הוא רועד לו שם
בלי טימר
בלי קו סיום
בלי סימן
באמצע הזמן

האור מגרש את הפחד השחור / אסתי קושמרו-אברהם

בלילה השחר משהו מפחיד
גם קטנים וגם גדולים
בלילה האפל
יש איזה פחד כמו צל.

הקטנים בוכים או קוראים להורים
וגדולים מתחבטים במחשבותיהם
חשים בבתר עצמה את הדאגות
וממתינים הם
שהשחר יפציע,
והשמש בקרניה הקמימות
תמוסס הפחדים והדאגות.

או אז המחשבות יתבהרו להן
לאחר שהפחדים יתפוגגו להם.

תַּחֲנָה / תמרה אור

אֶת כָּל הַר סִינִי הָעֵמִיד רַבִּי עֲקִיבָא
עַל רֶגֶל אַחַת - וְאַהֲבַת לְרַעֲךָ כְּמוֹךָ.

רַעֲךָ - לֹא רַק שְׁכֵנְיָךְ, וַיִּדְיָךְ
וְהַדּוּמִים לָךְ.

רַעֲךָ - כָּל אָדָם בְּאֲשֶׁר הוּא
אָדָם, אוֹתוֹ בְּשֶׁר, אוֹתוֹ הַדָּם,
אוֹתָהּ תִּבְנִית אֱלֹהִית
נִשְׁקָפֶת מֵעֵינָיו.

כְּשֶׁהִפְחַד מִצִּיף עֵינֵיכֶם
אֲתֶם הוֹלְכִים וְנַעֲשִׂים דּוּמִים לְאוֹיֵב
אוֹתוֹ אֲתֶם שׁוֹנְאִים,
הוּא הוֹלֵךְ וְנַעֲשֶׂה דוּמָה לָכֶם.
שִׁנְאָה מִהֲדָדֶת בֵּינֵיכֶם,
מִכְפֹּלֶת כְּמִרְאֵה מוֹל מִרְאֵה.

הַשִּׁנְאָה בְּמִלּוֹתֵיכֶם, תִּאֲוֹת הַנֶּקֶם,
הָאֲלִימוֹת הַמִּתְפָּרֶצֶת כָּל־פִּי כָּל מִי
שֶׁדַעַתוֹ אֵינָם כְּדַעַתְכֶם,
מִחֲלָחִלִים כְּטָפוֹת רַעַל לְהַקְשׁוֹת לְבַבְכֶם.

וְאִם יִהְיֶה לְבַבְכֶם לְאֶבֶן
וְלֹא יוֹכֵל עוֹד לְהַזִּיל דְּמַעוֹת
עַל סִבְלוֹ שֶׁל הָאֲחֵר
שֶׁכָּאֵבוֹ בְּשִׁפְהַ זָרָה נִצָּרַח,

אֲזִי נִצָּח אוֹתְנוֹ אוֹיְבֵנוֹ הַמִּשְׁתַּרֵּף. נִצָּח.

יציאה/ מיכאל זץ

מוזר
אִיךָ מְקוּמוֹת שְׁעֵזְבֹתִי
מְעוֹלָם לֹא עָזְבוּ אוֹתִי,
וְאֲנִשִּׁים שֶׁנִּפְרְדְּנוּ
מִמְשִׁיכִים לְהִתְגוֹרֵר בִּי,
בְּדַמִּי מִפְתַּח ,
לֹא מִגְבָּלִים בְּזַמֵּן.

מוזר
אִיךָ אֶצֶל כָּלֵם
עֲדִין לִילָה,
וְרַק אֲנִי מִגִּשְׁשׁ
אֲחֵרֵי שְׁלֹט מוֹאֵר
שְׁיִסְמֵן
יציאה.

אוקטובר/ מאיר עובדיה

צֶל שָׁחַר מָטַל עַל הָאֲדָמָה הַחֲמָה.
פָּנִי יְלָדִים רַכִּים מִשְׁתַּקְפִּים בְּבָאָר נְטוּשָׁה.
אִישׁ קָטָן חוֹתֵר אֶת דְּרָכּוֹ בְּאֶפְלָה
אִישׁ קָטָן לְבַדּוֹ חוֹתֵר לִיעֵדוֹ
וְאִין מְלַבְדּוֹ

טקס חיוור/ מאיה מנדלוביץ'

אָני שׁוֹטֶפֶת אֶת יְדֵי אֵט אֵט

פֶּעַם וְעוֹד פֶּעַם

כָּל פֶּעַם תִּקְלַף עוֹד רֶגַע שְׁנֵנוּהָ,

עוֹד מֵעֵטֶפֶת בְּדַמוֹת יְלֵדָה.

כָּל זָרֵם בְּכוּחוֹ לְהִרְפוֹת

כָּל טֶפֶה שׁוֹטֶפֶת אֶת עֲצָבוֹתַי,

הִנֵּה עוֹד רֶגַע וְאָנִי שׁוֹכַחַת

מָה עוֹלְלוּ לִי הַסַּיִים.

יֵשׁ שְׁיִגִידוֹ שֶׁבְחֹדֵר הַמְרַחֵצָאוֹת קוֹרִים דְּבָרִים

אֵימִים,

יֵשׁ שְׁיִגִידוֹ שֶׁרַק לְרֶגַע מִתְנַקִּים,

יֵשׁ כְּאֵלוֹ שֶׁדָּבְקוֹ בָּהֶם כְּתַמִּים קִשִּׁים

יֵשׁ כְּאֵלוֹ שֶׁטֶקֶס הַחֲוִיר פְּנִים.

אָני שׁוֹטֶפֶת אֶת יְדֵי.

גַּם אִם אֲשַׁטֵּף יְדֵי אֵט אֵט, גַּם אִם הִרְבֵּה,

גַּם אִם אֲמַהֵר בְּטֶפֶה אוֹ אֲקַרְצֵף עַד זֹב

כּוֹנֵה,

הֵם יְהִיוּ אֵתִי.

מה מחזיק אותך יחד/ מולי פלג

עורב שצנח על סף דלתך
פותח לך את הבקר.
מבעד ורידי העלה
אתה מדמין לילה של אשר.

מה מחזיק אותך יחד,
מולקולות או תמהון,
אולי פרח פלסטיק
על אדן החלון.

אתה אוחז בכרית
קרוב לחזה.
פעם, לפני שנים
גם אני הייתי כזה.

פעם, לפני שנים
החזיקה אותי יחד
פליאה גדולה.

היום הפחד.

אפילו בחלומות יש מלחמה/

מירה קדוש

הכל זר ומחספס,

אין יקיצה מחלומות טרופים,

נשימות מהירות ובהיה

משועת אור קלוש.

חלומות מסויטים,

על בתים שנותרו כשהיו

ואין בם איש.

כגוף שחדלה בו נשימה,

שאבד בו חם מגע

נפתחים ללא מפתח,

נסגרים מאין דורש,

בלי נעילה.

והלכתי משם,

בחלום,

או במציאות שנכרתה,

כלבי מהר בעקבותי,

כמו יש בי הבטחה

למנוחה וקערת מזון.

ואני סבה ברחובות באין מוצא

טועה לחשב שבקצה סמטה,

אמצא אותך

אך קול ריצה נפחד

וקר פושט בגבר הידיעה

הולמים בי כאזמל פסל

שכנראה אבדתי - -

ואין לי עוד לאן.

אזהרה אחרונה/ מיקי אלטמן

עננים שחורים שבמזרח
לי רומזים: קום ברח.
אין זמן להתמהמה
לא דקה אחת, ודאי לא מאה.
אל תתעכב לארז מזודה
תשכח מבגוד להחלפה.
נצל את הרגע כל עוד אפשר
הרי מי יודע מה יהיה מחר.
צא כל עוד השער פתוח
וברח לאפק הבטוח.
הן שמך כבר רשום באיזה דף
הממתין בערמה שבאגף
לאשור פקדת מבצע.
קדימה, פתח כבר בריצה.

כשירעדו המדרגות
תחת נעלים גבוהות
ואגרוף בדלת יהלום
או אז תפתע פתאום
לשוא בבית תתרוצץ

לו רק יכלת אז להתפוצץ.
תשלה לתא בלי אור
לך אז כלום לא יעזר.
בוא, שמע לנו עכשו
הן אנו מבינים את המצב.
אז שא רגלים לבלי שוב
זנח מיד את כל הטוב
ברח, ובעזרת האל
אולי תהיה האחרון להנצל.

כוכב / מירה שלישי

נפְּשִׁי חֲרָבָה, עִפּוֹ הַשְּׁמַיִם מִתּוֹכִי.
עֲרַפֵּל סְמִיךְ מְעַרְפֵּל אֶת חוּשֵׁי.
אֵין אֶפֶק בְּתוֹךְ הַחֲשֵׁכָה.
מְחַפֵּשֵׁת כּוֹכֵב אֶחָד מְנַצֵּנֶץ -
שֵׁי קָרָא לִי,
לְהוֹבִיל אֶת גּוֹפִי
לְהִתְאַחַד עִם הָאֶחָד
שֶׁאֵבֵד.

מכחול הזמן/ מירה הרשקו רביב

הזמן מוחק הכל,
עכשו זה זמן חדש
מוחק מכחל ישן,
מתחיל
מכחל הזמן
של הבית
זרם עכשו אל
תוך מספור
הזמן
כמה נשאר
לקיזת ולא
בפחד.

חנק / מלכה אורמן

תְּחוּשָׁה דוֹרְסֶת אֶת חֲזִי.
אֵימָה אֶפְפָּה אוֹתִי.
פְּנֵי חַמִּים.
לְהִסְחֹף לְרִיב וְנֶעֱס -
נְבֵלֶתִי.
הַמֶּאֱבֵק לֹא אֶפְשָׁרִי בְּשִׁבְלִי -
יְדַעְתִּי שְׁהוּבֶסְתִּי.

מה שלומך/ נגה גולדבלט

אֶתְמוֹל הִתְקַשְׁרָת
וְשִׁאלָת
מָה שְׁלוֹמְךָ?
וְעִנִּיתִי- הַכֹּל בְּסֹדֶר
אֶפְלוּ נָתַתִּי פְּרָטִים
וְיָדַעְתִּי שְׁאֵת שׁוֹמַעַת בְּקוֹלִי
שְׁאֵנִי מְשַׁקֶּרֶת
וְאֵת אִמְרָת- יִפִּי
וְשִׁמְעֵתִי בְּקוֹלָךְ
שְׁאֵת שׁוֹמַעַת
וְיֹדַעַת
וְגַם אֵת מְשַׁקֶּרֶת

אִם הֵייתְ יֹדַעַת יוֹתֵר
אִם הֵייתְ רוֹאָה אוֹתִי יוֹשֶׁבֶת שָׁם
בוֹכָה
מִבִּיטָה לְמֶרְחֵק בְּאוֹש
אִם לֹא הֵייתִי מְשַׁקֶּרֶת
וְאֵת לֹא הֵייתְ מִמְשִׁיכָה
הָאִם בְּכָלֵל יִכְלֵנוּ לַעֲמֹד בְּזָה?

הדרך/ נגה אורנשטיין סולודר

בְּעֵינַיִם לְאוֹת חֲבֹטָתִי בִּי
עַל כָּל הַחֲמָצוֹת
כִּי פוֹחֶדֶת אֲנִי מִזָּה וּמִזָּה
וְגַם מִכָּךְ וּמִכָּךְ
וְחֲבִקְתִּי פְּסֻדִי
כְּמוֹ הָיָה תִּינוּקוֹת.

מָה יִפּוּ הַסְּבִיּוֹן וְהַחֹזֶל וְהַיָּם
וּבִקְצֵה הַשָּׁמַיִם עֵנָן.

זְכָרִי,
בְּשִׁבְלִים עֲנֻיִם עוֹד תִּלְכִּי,
טוֹבָה אֶתְּ בַּפֶּחַד וְגַם בְּכֶאֱב
וְאִם לֹא תִתְגַּבְּרִי
עַל הַקֶּר וְהָרוּם,
זֶה נִכּוֹן כְּפִי.

בין לבין/ נגה שגב

על פְּסַגַּת הַר מַסּוֹר
יְדֵי פְּרוּשׁוֹת לְשׁוּיֵי מִשְׁקֵל
וְרִגְלֵי רוּעְדוֹת מִפְּחַד,
מִחֲלִיקָה וְנֶאֱחָזֶת
בֵּין פְּסָגָה לְתֵהוֹם
בֵּין הַצְּלָחָה לְכִשְׁלוֹן
בֵּין אֲנִי לְאַחֵרִים
בֵּין לְקוּם לְבֵין
לְפַל בֵּין
לְבֵין.

* / מרים בן עמוס

רוחות, סופות הוריקן בראשי
הרסות כל שמחה ויפי
לא מובנות, לא משגות
מטרידות, לא מניחות
מהגיגים, ממני לא בורחות

לפתע בלי הסבר או סבה
הגים ניצוץ של מחשבה
משנה צורה וגדל
הופך צבעו ומתפתל

לאט לאט כבר לא שואל
מפסיק בראשי להשתולל
נותן את התשובה
שלי זה חשובה

ענה ראשי שקט
יכולה לחיך מעת לעת
להגדיר, להרגע
להתפתח לדבר הבא

בחודש התשיעי/ נהיר ליבי

כְּלִי מוֹרָא, פֶּחַד וְרַתַּע
מִפְּנֵי, תִּינוֹק, צָאצָא.
מִן הַיּוֹם בּוֹ תִּגִּיחַ לְפֶתַע
וְתוֹטֵל מֵאֲשֵׁתִי הַבִּיצָה.

בְּתוֹכָהּ הַתְּקִימָת, בְּרַחֵם,
וְאֶהְיֶה לְאֵב עִם תְּעוּדוֹת
אֶךְ פּוֹחַד אֲנִי שְׂאִין לִי דֵי שְׁכָל
וּמִרְגִּישׁ מְבַלְבֵּל וְאֲדִיּוֹט:

הַאֲחִבְקֵךְ אוֹתְךָ בְּזִרְעוֹתַי?
הַאֲשַׁמַּח בְּךָ עִם אֲשֵׁתִי?
כְּלִי חֶרֶדָה. וּבִינְתִים
רַק אֲמַשִּׁיךְ לְשֶׁרֶבֶט בְּעֵטִי...

פוץ החליט לקפוץ/

נועם מאיר שדות

לעבר חקירה צולבת של אשת בריאות

הנפש

רק כי איזה פוץ החליט לקפץ

ולהלשין עלי שקצת אני בחרדה

ובעבודה טפה עצבני

וישר עולה בית החולים הפסיכיאטרי

בסערה

ומדבר על אשפוז

ואני בכלל בסדר

מרגיש טוב

מתכונן לשבת המלכה

בארץ ישראל היא ארצי

לא חושב לא על אשפוז ולא על נתוח

וכלי תעודת בטוח

לחסדי ה' ורחמיו

אמן.

לישון עם אמא של לירי/

נעמי מנדלבאום

אני הולכת בכל לילה
לישון עם אמא של לירי.
פניה של לירי בלולים בפני בנותי,
ובעיניהן מרדף ומזרא.

האם את אוהבת, לירי,
אגס מתוק אפוי בקנמון?

אני רוצה לבשל לך
דבר מה חם ומשביע.

שירגיע

אותי,

שאכלת.

אני נדפתי.

אני מכסה אותך, לירי, בשמיכה חמה ורפה.

אני עוטפת

בשריון דוקרני ברזל קשים.

חדים.

שרע לא יגע בך.

סוגרת בלאט את דלת חדר ילדותך,

ונעמדת מחוץ לה, לחצץ. לגונן.

נומי, לירי

אני לא נרדמת בחשך.

לפעמים מבקשת לי מות,

ורק לא לחשב, לירי,

על לילה.

שיר בלי שם/

נורית יעקבס צדרבוים

ראיתי לך את השעמום ואת הפחד

זה היה מום

ידעתי, אני בורחת.

ראיתי את חסר הנחת

והצורך למלא את הזמן

זה היה פגם.

ידעתי, אני לא שם.

ראיתי גם את שיא הנחמדות

שהיתה עדות

להשרדות.

שמרתי עלי שלא אלך לאבוד

ולא רציתי לקחת כדי לא לתת

ובחרתי ללכת בלי לפחד לאבד

עולם אחר/ ניק קושניק

כד שבור,
רסיסי אדמה מפזרת.
שרשים יבשים כמהים למים.
לפני גופה מטלת.
למה פתחתי חלון?

עוד קעקוע,
מחורר פה אלים.
סעודה אחרונה מעולם אחר.
הוא נמשך אליהם.
למה שלחתי פתיון?

הכל נעלם,
שוב זכרונות בווערים.
תנועות גוף המשאירות מקום.
אני מקף בזרים.
למה חלמתי חלום?

